

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1014872/1

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יוסף גולדברג – אב"ד, הרב דוד בירדוגו, הרב מרדכי רלב"ג

(ע"י ב"כ עו"ד הדס גרוסמן ועו"ד צבי שטרסברג)

פלונית : התובעת:

נגד

(ע"י ב"כ עו"ד פייגי מירי ברוך)

פלוני : הנתבע:

הנדון: גירושין

פסק דין

בפני בית הדין עומדת תביעת האשה לגירושין שנפתחה בתאריך ט' בטבת תשע"ה (31/12/2014) לאחר מכן בתאריך י"ח באדר ב' תשע"ה (09/03/2015) הגיש הבעל תביעה לשלום-בית ולחילופין לגירושין כשכרך בתביעתו את חלוקת הרכוש ומזונות אשה. הצדדים נישאו בתאריך ב' בטבת תשנ"א (19/12/1990) ולהם ארבעה ילדים בגירים. בסעיף 2 לכתב התביעה, מגוללת האשה מסכת חיים קשה של אלימות פיזית ומילולית. לדבריה, לא אחת חנק אותה, סטר לה, הכה אותה, זרק עליה חפצים ואנס אותה באלימות, כמו כן לדבריה איים עליה ברצח אם לא תענה לתביעותיו המיניות.

במהלך השנתיים האחרונות מאז שהוגשה תביעת הגירושין, התקיימו חמישה דיונים בבית הדין, וניתן לקבוע בוודאות שהבעל לאורך כל מהלך הדיונים היה נחרץ בדעתו לשלום-בית, וזאת על אף הטענות שהעלה כנגד אשתו. ועל כן יש להניח בוודאות שעל אף שכותרת תביעתו שהוגשה לבית הדין בתאריך הנ"ל הייתה "תביעה לשלום-בית ולחילופין לגירושין", ועל אף שבגוף כתב התביעה נאמר שאם בית הדין יקבע שאשתו אסורה עליו או שאין הסכמה לשלום-בית – שיש לחייב את האשה בגט, מכל מקום נראה שתוכן הדברים הללו נכתבו כדי לתפוס סמכות בבית הדין בנושא הרכוש, ובודאי נכתבו בעצת ב"כ הבעל, אך הבעל עצמו, עמדתו הייתה מתחילה לשלום-בית בלבד, וכל הבקשות שהוגשו בפניו בנושא הגירושין נדחו על ידו. אף בפרוטוקול מיום כ"ח בחשוון תשע"ו (10/11/2015) טען זאת הבעל במפורש, שהכל נכתב כדי לכרוך את שאר הדברים (שם שורה 13).

כמו כן ניתן לקבוע שבכל מהלך הדיונים הנ"ל, אמנם האשה חזרה על טענותיה שהעלתה בכתב התביעה, אך לא הציגה כל הוכחות לטענותיה. מעבר לכך, הבעל הכחיש את כל טענותיה בענין האונס (פרוטוקול מיום 15.3.15 שורות 39,40, וכן פרוטוקול מיום 10.11.15 שורות 58,59, וכן פרוטוקול מיום 27.12.15 שורה 46), ובנוסף להכחשתו, הודתה האשה שהם מקיימים יחסים, ואחרי שטבלה במקווה הלכה אליו מיוזמתה לחדרו (פרוטוקול מיום 8.2.16 שורה 81). כמו כן הודתה שם האשה שמעולם לא הוגש נגדו כתב אישום על אונס (שם, שורה 90). כמו כן הכחיש הבעל את טענות האשה על זריקת חפצים עליה, וכן על הניסיון לחנוק אותה (פרוטוקול מיום 29.3.16 שורה 9).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתאריך י"ט באדר ב' תשע"ו (29/03/2016) הופיע בבית הדין עדה הגב' [מ' ז'] שהיא הדודה של הבעל, והעידה שהייתה בקשר עם בני הזוג, וביקרה אצלם בביתם פעמים רבות, והיה לה קשר טוב עם האשה בכל מהלך הנישואין שלה, והוסיפה (ש' 82,83):

"בחיים היא לא סיפרה לי שהיא נאנסה... לא שמעתי ממנה אף פעם שהאיש מאיים עליה או מכה אותה"

העדה (מומחית בטיפול באנשים וגם בהנחיית זוגות שם) הביעה את התרשמותה (שורה 19, וש' 23):

"שלא הייתה תקשורת טובה בין בני הזוג, התרשמתי שלא היו חיי משפחה תקינים, האשה הייתה מאד עצבנית והייתה צועקת צעקות איומות ולא רצתה שבעלה ידבר שום דבר. שאלתי אותה למה זה קורה, היא הסבירה שבעלה אינו מתנהג כמו שהיא רוצה שיתנהג".

ברור הדבר מתוך עדותה של העדה, שלא זו בלבד שלא היו מכות ולא היה אונס, אלא אדרבא החיסרון היה באשה שהייתה מאוד עצבנית ללא כל פרופורציה לעילה שבעקבותיה התפרצה על בעלה על שלא מתנהג כרצונה. יש לציין עוד שבתאריך א' בכסלו תשע"ה (23/11/2014), כלומר כחודש לפני הגשת התביעה בבית הדין, הגישה האשה לבית המשפט לענייני משפחה בקשה לצו הרחקה כנגד הבעל, והעלתה שם את אותן טענות שכתבה בכתב תביעתה לגירושין בבית הדין.

התקיים דיון בבית המשפט בתאריך ג' בטבת תשע"ה (25/12/2014) (כשבוע לפני פתיחת תביעת הגירושין) ובסעיף 7 לפסק הדין נאמר:

"שוכנעתי מהחומר שלפני, כי אין בנסיבות שלפני עילה למתן צו הרחקה".

כמו כן בסעיף 11 שם נאמר:

"לאור הצהרתה בדיון במעמד צד אחד כי המשיב קרא לה טיפשה, יש להניח כי לא אירע דבר חמור מכך בסמוך לפני הגשת התלונה".

ברצוננו לצטט מספר קטעים נוספים מפסק הדין הנ"ל שיש בהם לשפוך אור על מהימנות טענות האשה כנגד הבעל בבית הדין. בסעיף 15 שם נכתב:

"התרשמתי מעדות המבקשת כי אינה חוששת מפני המשיב כפי שניסתה לתאר. המבקשת טענה כי חששה להתלונן אודות האלימות שהינו מפעיל כלפיה וחששה אף ליזום הליך גירושין, ואילו בחקירתה העידה כי אמרה למשיב כי אם תתאהב באחר, תתגרש ממנו תחילה על מנת להיות חפשיה ולא תבגוד בו. הדעת נותנת כי אשה החרדה מבעלה כפי שתיארה המבקשת, תמנע מלתאר לו אפשרות של התאהבות בגבר אחר ועזיבתו לטובתו".

בסעיף 17 שם נאמר:

"בנסיבות האמורות, לא מצאתי גם יסוד להנחה כי המשיב מהווה סכנה ממשית למבקשת".

ובסעיף 18 שם נאמר:

"לא נעלמו מעיני טענות המבקשת לאלימות המשיב כלפיה בעבר אשר לדבריה יש בהן כדי ללמד על מסוכנתו כלפיה. האירועים הקודמים לא הובאו לפתחו של

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית המשפט, ואף לא הוגשה בגינם תלונה למשטרה. המשיב מכחיש את הנטען... בנסיבות הענין... סבורני כי יש ליתן לטענות אלה של המבקשת משקל נמוך, ולא מצאתי כי יש בהן בכדי להצדיק הרחקתו של המשיב מהבית."

בסעיף 19 שם נאמר:

"גם משטרת ישראל משכה ערר שהגישה כנגד החלטת בית משפט השלום לשחרר את המשיב ממעצר בתנאים, ופשיטא שעל סמך הראיות שבידיהם, אינם סבורים כי יש עילת מסוכנות המצדיקה הרחקה או מעצר."

ובסעיף 24 שם:

"הנה כי כן, לא מצאתי כי אירע אירוע או תקרית אשר ממנה יש להסיק כי המבקשת נתונה בסכנה ממשית לחייה, כן נחה דעתי כי לא מדובר במשיב אשר מתעלל בבני משפחתו באופן שאינו מאפשר למבקשת ניהול סביר ותקין של חייהם באופן קיצוני וחריג כפי שנדרש ע"י הפסיקה לצורך הרחקתו מביתו."

ובסעיף 26 שם:

"אשר על כן הבקשה נדחית."

המסקנה העולה, הן מהפרוטוקולים בבית הדין והן מהפרוטוקולים בבית המשפט, כי על אף שנטענו אותן טענות במקביל בשתי הערכאות, לא הוכחו הטענות בשתי הערכאות.

יש לשער שהשינוי בגישתה של האשה שהביאה אותה להחלטה להגשת תביעת הגירושין, בא בעקבות עבודתה החדשה במרפאה של הד"ר [ק], כשדבריו הבעל (בפרוטוקול מיום 10.11.15), "הפך הקשר של אשתו עם מעבידה הנ"ל לקשר רגשי וקרוב, לאשתו קשר עם הבוס שלה, והוא נותן לה עצות להתגרש" (שם, שורה 30), כמו כן היא נשארת עם הרופא פעמיים בשבוע עד שעות המאוחרות בלילה, וזה איסור ייחודי, אמנם הוא רופא דתי, אבל יש קולגה שם שאמרה שהיא מאוהבת בו (שם שורות 32, 34).

כמו כן בפרוטוקול מיום 15.3.15 טען הבעל:

אשתי אמרה לי שהיא מאוהבת ברופא שהיא עובדת אתו. הם נסעו לפלורידה ביחד... אני לא יודע מה הם עשו ביחד. היא אמרה לי שבטעות היא שמה את הראש שלה על הכתף שלו... אני דן אותם לכף זכות גם את אשתי וגם את הרופא הנ"ל (שם שורות 60-63).

אף בדיון שהתקיים בבית הדין בתאריך י"ט באדר ב' תשע"ו (29/03/2016) הודתה האשה שאמרה לדודה במהלך שיחה:

"שמצאתי את עצמי שהראש שלי נשען על הבוס... ואמרתי לו שאין לו מה לחשוש, כי אותו בוס מבוגר ממני 15 שנים ושכסך הכל הראש שלו נשען עלי במהלך הנסיעה ושלא היה משהו יותר גרוע מזה" (שם, שורות 60-63).

אף העדה הנ"ל העידה בבית הדין בדיון הנ"ל:

"בשיחה שהאשה סיפרה לי על מה שקרה לה בנסיעה שלה, הרגשתי שקרה לה משהו ושהיא השתנתה פתאום, ראיתי אותה כמו בחורה צעירה שמתרגשת מקשר" (שם, 79, 80).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ללא ספק העובדות הנ"ל מחזקות את השערותנו לגישתה של האשה בתביעתה לגירושין, שהרי כל טענותיה לעילות הגירושין לא הוכחו כלל לא בבית הדין ולא בבית המשפט ולא נשארה בידנו אלא ההשערה הנ"ל כעילה לתביעתה.

אמנם הדודה, העדה הנ"ל, הצהירה בעדותה בבית הדין שברור לה שאין סיכוי לשקם את חיי הנישואין שלהם (שם שורה 33), וכמו כן הצהירה שלרגל המצב שביניהם היא הייתה מצפה שהם יתגרשו זמ"ז בצורה יפה משום שנוצר מצב עם הבוס של האשה, וזה גרם להחרפת האווירה (שם שורות 41, 42). גם בהמלצת יחידת הסיוע שע"י בית הדין מתאריך ט' בטבת תשע"ו (21/12/2015) נאמר, כי במצב זה אין סיכוי לשיקום הנישואין, אך אין בכלל ההמלצות הללו בכדי לחייב את הבעל בגירושין.

לאור כל האמור מחליט בית הדין כדלהלן:

א. תביעת האשה לחיובו של הבעל בגט נדחית.

ב. לאור ההמלצות הנ"ל שאין סיכוי לשיקום חיי הנישואין, וביחוד לאור החששות שהעלה הבעל בנושא הקשר שיש לאשתו עם מעבידה, מומלץ לבעל לפנות לכיוון של הסכם גירושין.

ניתן ביום כ"ח בסיון התשע"ו (04/07/2016).

הרב מרדכי רלב"ג

הרב דוד בירדוגו

הרב יוסף גולדברג – אב"ד

החלטה

בפני בית הדין הוגשה בעבר תביעת גירושין ע"י האשה, ובית הדין בהחלטתו המנומקת מיום כ"ח בסיון תשע"ו (04/07/2016) דחה את תביעת האשה.

על החלטה זו הוגש ערעור לבית הדין הגדול ע"י ב"כ האשה, ובית הדין הגדול בהחלטתו מיום כ"ה בטבת תשע"ז (23/01/2017) כתב כי בפתח הדיון הציגה ב"כ האשה לבית הדין כתב אישום והחלטה על הרשעת הבעל בבית המשפט עפ"י הודאתו, ובנסיבות הענין כשהומצא חומר חדש שלא היה לנגד בית הדין האזורי, על בית הדין האזורי לשקול ולהחליט האם יש בחומר החדש בכדי לשנות את פסק דינו.

לאחר העיון בכתב האישום שהוגש לבית המשפט ובהחלטות בית המשפט מיום ב' בחשון תשע"ז (03/11/2016) מתברר שהמדובר הוא בתלונה שהוגשה ע"י האשה על אירוע שאירע בתאריך ט"ו באב תשע"ו (19/08/2016) שבו טענה האשה שבעלה הכה אותה באגרופו בלחיה השמאלית ובתוך כך פגע בכתפה.

בשורה 23 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט הודה הבעל: "אני מודה ומודע לטעות שעשיתי".

ב"כ האשה הציגה את האירוע הנ"ל בבית הדין הגדול כנימוק לתביעתה לגירושין.

ברצונו של בית הדין להבהיר את עמדתו בנידון.

כל תביעת גירושין המוגשת לבית הדין חייבת להתבסס על עילות שאירעו בטרם הגשת כתב התביעה שיש בהם כדי לבסס את התביעה. כל אירוע שארע לאחר הגשת התביעה ומתן פסק הדין, יש לבדוק את נסיבות האירוע.

ללא ספק, כל פגיעה של בעל באשתו אינה מוצדקת בכל מצב שהוא, ויש להתייחס אליה בחומרה ולגנות אלימות מכל סוג שהוא, וביחוד אלימות חמורה זו המתוארת בכתב האישום. אך מאידך גיסא, גם אין ספק בכך שהתפרצותו של הבעל הייתה בעקבות המצב הקשה שבו הוא שרוי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עקב תביעת הגירושין שהגישה אשתו כנגדו, אין ספק בכך שאילו הייתה האשה נעתרת לבקשת הבעל לנסות ולחזור לחיים תקינים, לא היה מתרחש האירוע הנ"ל.

סימוכין לדברינו מופיעים בדבריו של ב"כ הנאשם בבית המשפט שטען: "הנאשם נמצא בהליכי גירושין מזה כשנתיים לפחות, זה נתון חשוב, משום שהמעשה לא נעשה ללא רקע" (פרוטוקול שם עמ' 5 שורות 10-11).

כמו כן אף עדות אחי הבעל בבית המשפט תומכת בהערכת בית הדין הנ"ל, ואלו דבריו שם: "מבלי להיכנס לסכסוך עם אשתו, אני יכול לומר שבשנתיים האחרונות חלה אצלו התדרדרות נפשית וגופנית, הוא נאלץ להתמודד עם בתי משפט, בתי מעצר, הוא מרגיש בחוויה שלו שעושים לו רצח אופי והוא לא יודע איך להכיל את הכאב שקשור למערכת היחסים הלא־טובה עם אשתו, המצב הזה גרם לו כניסה למצב של סטרס מתמיד" (שם עמ' 6 שורות 17-3).

לאור כל האמור, ברור הדבר שהאירוע הנ"ל התרחש לאחרונה לאחר הגשת תביעת הגירושין ולאחר מתן פסק דין הסופי שדחה את תביעת האשה ובודאי שלא שימש כעילה ונימוק לתביעת הגירושין שהוגשה זמן רב טרם האירוע, כמו כן ניתן להעריך בוודאות שהאירוע אירע בעקבות הגשת תביעת הגירושין והסכסוך שנוצר בעקבותיו, ואלמלא הגשת תביעת הגירושין, יש להניח שהאירוע הנ"ל לא היה מתקיים, כמו כן מדובר באירוע חריג שהבעל הודה בטעות שעשה וסביר להניח שלא יחזור בעתיד על מעשיו, כמו כן יש לציין את דברי ב"כ הנאשם בבית המשפט שלבעל אין עבר פלילי (פרוטוקול שם עמ' 8 שורה 18), כלומר שהאירוע הנ"ל היה אירוע חריג וחד פעמי.

לאחר העיון בכל החומר החדש שהוצג בבית הדין, בית הדין אינו רואה עילה שיש בה כדי לשנות את פסק הדין שניתן בתאריך כ"ח בסיון תשע"ו (04/07/2016).

ניתן ביום ה' בשבט התשע"ז (01/02/2017).

הרב מרדכי רלב"ג

הרב דוד בירדוגו

הרב יוסף גולדברג – אב"ד

החלטה

בית הדין מאשר לפרסם את פסק הדין מתאריך כ"ח בסיון התשע"ו (4.7.16), וכן את ההחלטה מתאריך ה' בשבט התשע"ז (1.2.17), לאחר השמטת שמות הצדדים ופרטים מזהים אחרים.

ניתן ביום י"ג בשבט התשע"ז (09/02/2017).

הרב מרדכי רלב"ג

הרב דוד בירדוגו

הרב יוסף גולדברג – אב"ד